Et angribelige Vidnesbyrd.

„Back Beetle! Back! Rolig, Bender! Whoa!" Med en Susen, der endte i et højt Knald suste den lange Pisk gennem Luften, men Snærten ikke saa meget som rørte de fede, stinnende Sider af de to store, røde Stude, der ivrige, med rejste Hoveder ventede paa den næste Befaling fra deres stolte Ejer. Med beundringsværdig Nøjagtighed syntes deres store Legemer at bøje sig efter den mindste Bevægelse af den lange Pisk, hen over Marken gik det, gennem det snævre Pas mellem „Tvillinghøjene", rundt om Vandingsstedet, ned til Kragerede-Elmen og tilbage igen — og det uden nogen Slags Aag eller Tøjle. Ved Markledet stod en ung Pige i en Bomuldskjole og iagttog beundrende Forestillingen, og klappede i Hænderne, naar Studene behændig klarede et eller andet vanskeligt Sted.

„Se saa! Sue Parsons, hvad synes du nu om det?"

Den unge Mand ledte sine Yndlinge hen til Leddet for at modtage sin Søsters Ros. Han stød den bredskyggede Straahat tilbage paa Hovedet, idet han med tindrende Øjne spurgte: „Hvad mener du om dem for en første Præmie?"

„Udmærket, Joe, brilliant! Jeg tror ikke dine Stude kan blive overtruffen i hele dette County. Og du har dresseret dem saa godt; der er vist ingen, der kan over dig i det Stykke."

Den unge, solbrændte Mands Øjne lyste stælmsk, da han spurgte: „Ikke en e n e s t e, Sue?"

Pigen rødmede lidt, men svarede nok saa rask: „Nej, ikke en eneste, Joseph Joe."

„Ja, jeg tror for Resten selv, at hvis Grant Steadman kommer først i Aar, saa er det fordi, der kommer noget i Vejen med mig eller mine Stude."

„Hans blissede er af første Klasse, Joe."

„Ja, jeg ved det; jeg indrømmer, de kan komme som et pænt Nr. 2."

„Og han har været Uger om at dressere dem." Det røde viste sig lidt mere i Pigens Ansigt. „Han har været Nummer en i to Aar, ved du, Joe, og han anstrenger sig alt, han kan. Men alligevel, jeg synes, det er din Tur nu, ikke ogsaa?"

Den store, brunøjede Broder fejede behændig en Flue af Beetles stinnende Side, mens han vedblev: „Han bliver ikke Nummer en denne Gang, undtagen noget mærkeligt sker. Du skal se. Jeg kender hans Stude næsten lige saa godt som mine egne, og jeg er vis paa, de er lidt mindre gode end mine; men hvis jeg ikke bliver Nummer en, haaber jeg, at Grant bliver det. Der er ikke en bedre ung Mand end Grant Steadman."

Han vendte sig mod de utaalmodige Stude og vinkede med Haanden.

„Af Sted igen, mine dejlige," og de smukke Dyr gik tilbage til deres afbrudte Græsning.

En første Præmie for Arbejdskvæg ved Briggs County Marked var en meget efterstræbt Ære, siden det bedste Kvæg fra hele Staten aarlig var her til Dyrskue.

Den 14aarige Jimmie Steadman havde nu den afgjorte Mening, at hans Broder Grant vilde vinde den for 3die Gang. Saaledes tænkte han i al Fald, medens han laa paa Maven i Skyggen af den gamle Briar Klippe, med Opmærksomheden delt mellem de blissede Stude paa den anden Side af Staaltraadshegnet og et vidunderligt Apparat, som Grant arbejdede ivrig paa. For sandt at sige betragtede Jimmy alle Grants Gerninger som velgjorte.

„De mener vel nok, at du faar første Præmie igen, hvad Grant?" spurgte han.

„Vic og Rocky er ikke saa lette at kappes med."

„Nej, det ved jeg nok, de ikke er, men Joe Parsons har et forfærdelig godt Spand. Men jeg tror nu, vores er de bedste alligevel."

Der spillede et halvt Smil i den unge Mands graa Øjne, mens han eftertænksomt svarede: „Joe har et smukt Par, ja — det har jeg selv lagt Mærke til flere Gange."

„Hvad er det, du laver, Grant? Jeg synes, du kunde sagtens fortælle mig, hvad du tænker paa."

Grant Steadman undersøgte kritisk den mærkelige Stav, som han arbejdede paa og sagde saa: „Jeg vil fortælle dig om det nu, Jimmy, for jeg kan nok stole paa dig; det er en Model. Jeg arbejder for et Patent, min Dreng."

„Et h v a d?"

Grant lo hjertelig ad Jimmys spørgende Ansigt.

„Besvim nu endelig ikke, Jimmy, det er blot et Bindeinstrument til Høstmaskinen."

Jimmy blev lang i Ansigtet.

„Du kan ikke lave en bedre Binder, end den vi har. Der er ingen der kan; de er saa gode, som de kan blive."

„Sandt nok, Jimmy, men denne her skal binde med selve Straaet, uden Seglgarn, forstaar du."

„Nej, det var storartet, det vil jo være Millioner værd. Og det er derfor, du kommer saa tit herop paa Briar Rock, ikke ogsaa?"

„Netop. Jeg bryder mig ikke om, at en hel Del skal se paa mig."

Jimmy saa paa de mærkelige Træstykker med ny Respekt. „Er der nogen, der ved noget om det, Grant?"

„Bare du og Joe Parsons og — Joes Søster," tilføjede han hostende.

„Men du skulde ikke gemme det her, Grant." Drengen betragtede misfornøjet det lidt fremspringende Klippestykke, der kun var en daarlig Undskyldning for et Tag.

Grant viste ham nu et lille Hul i Klippevæggen, som et Brædde-stykke dækkede godt og trygt over. „Der kommer ingen her undtagen os selv og, Joe Parsons en Gang imellem, og ingen vilde tænke paa at finde noget selv om de ogsaa kom; jeg tænker, det er sikkert nok her, Jimmy."

For første Gang i sit Liv var Jimmy utilfreds med sin ældre Broder. „Jeg synes nu ikke, du skulde have fortalt Joe Parsons om det," sagde han. „Han er næsten ligesaa dygtig til at lave Ting, som du er. Han har allerede lavet en Rodmaskine, der er temmelig god; og hvem ved, om han nu ikke vil prøve paa at lave en Binder nu."

„Skam dig, Jimmy!" udbrød Grant. „Joe er Ærligheden selv og min bedste Ven."

Jimmy svarede ikke. Han sagde blot til sig selv, medens et varmt Blik strejfede de blissede; „Grant har haft travlt i Uger og Maaneder med den Indretning, og han kunde lige saa godt ladet være med at fortælle Joe det; det er nu min Mening. Sikken Svir, hvis han nu faar den færdig, saa kommer der et Dusin Maskinkompagnier væltende ned over Hovedet paa ham og tilbyder ham en Masse Penge for det!" Og imens arbejder Grant videre paa sin Model.

Markedstiden kom nærmere. Nu var der kun en Uge tilbage. I Parsons Mark gennemgik Studene daglig en Mængde mærkelige Øvelser, og de Steadman-blissede var ogsaa i udmærket Stand, — men Forholdet imellem de to Rivaler var endnu venskabeligt.

En smuk Sommermorgen, mens Steadman Familien sad og spiste Frokost, hørte de pludselig en komme løbende i strakt Galop, og straks efter styrtede Jim aandeløs og forpustet ind i Stuen.

„Grant," raabte han. „O, Grant, din Model er stjaalen! der er nogen, der har taget den!"

Grant blev bleg, barhovedet og uden et Ord fulgte han den ophidsede Dreng op ad Stien til Briar Rock. Et eneste Blik overtydede ham om, at nogen havde været der. Brædderne, der dækkede over Gemmestedet, laa splintrede paa Jorden, og af Modellen var intet tilbage uden nogle itubrudte Stumper og et lille Hjul eller to. Resten var borte. Intet Spor var at se paa den stenede og tørre Jordbund.

Grant Steadman satte sig ned, i Øjeblikket syg og svimmel. Stuffelsen var for overvældende. Jimmy stod hos og betragtede opmærksomt Broderen. Saa sagde han betydningsfuldt: „Jeg saa Joe Parsons her i Engen før det blev lyst. Jeg ved godt, det var ham, om jeg heller ikke kunde se saa tydelig helt oppe i det andet Hjørne af Marken. Det var før jeg hentede Køerne. Det var derfor jeg gik derop, saa snart jeg havde malket, for at se, om alting var i Orden. Jeg sagde jo til dig, at du skulde ikke have fortalt den Fyr om din Model."

Grant svarede ikke for nogle Minutter. Nogle Bemærkninger, som Joe havde gjort om Modellen og nogle Spørgsmaal angaaende Konstruktionen randt ham i Sinde. Havde Joe virkelig haft ondt i Sinde? Han svarede saa paa Jims Bemærkninger:

„Vi har ingen Ret til at dømme saa hastig, Jimmie; lad os gaa over til Engen, hvor du siger, du saa Joe, eller hvem det nu var. Det kan i alt Fald ingen Skade gøre."

De gik tavse langs med Hegnet mellem de to Naboers Marker, men fandt intet, der kunde vække Mistanke.

„Vi kommer til at gøre dette Hegn i Stand," bemærkede Grant, idet han prøvende rykkede i en af Pælene, der let lod sig rokke frem og tilbage. „Dette her er vor Del af Hegnet, og det trænger til nye Pæle."

En lille Genstand laa nogle Fod fra Hegnet paa Parsons-Siden. Jimmy greb det ivrigt, undersøgte det nøje og rakte det saa til sin Broder.

„Hvad mener du om det, Grant Steadman?" spurgte han ophidset.

Grant havde allerede genkendt en Del af sin dyrebare Model.

„Det er et Stykke af Stangen, Jimmy, trækker af," sagde han lavstemmet.

„Men jeg kan ikke forstaa, hvorfor nogen vilde brække det i Stykker," tilføjede han eftertænksomt.

„Fyren tabte det naturligvis, eller traadte paa det, da han ravede omkring her i Mørke," erklærede Knøsen rask. „Det er da tydelig nok, men se, hvordan det er helt splintret op."

Fra det modsatte Hjørne af Marken kom Lyden af Fodtrin og nu og da et Kommando-Ord. Parson-Studene var allerede ude til Øvelse.

Grants Ansigt blev mørkt, mens han lyttede. Pludselig puttede han den itubrudte Model i Lommen, og med lange, hurtige Stridt styrede han sin Kurs efter Lyden. Drengen stirrede efter ham et Øjeblik, fulgte saa efter, forundret og lidt angst.

Joe Parsons havde lige vendt Studene og stod og mønstrede, da han opdagede de kommende. „Hello, Grant!" raabte han. „Jeg overvinder dig denne Gang. Vi har haft en ekstra tidlig Øvelsetime, ser du!" Hilsenen kom hjertelig nok; men Grant syntes, den lød en Smule unaturlig.

„Ja, jeg ser, du er ude meget tidlig," sagde han rolig.

Tonen fik Joe til at vende sig forundret om. „Ja," forklarede han, „jeg skal nemlig til Bend i Dag med et Læs Kalve. Hvordan gaar det ellers?"

„Ikke just godt paa alle Maader," svarede Grant i samme tvungne Tone. „Min Model blev stjaalen i Aftes."

„Din Model, Grant? Det er da vel ikke sandt!"

„Jo, min Model."

„Og intet Spor af nogen Ting?"

„Aa jo, der er Spor nok. Jeg ved lidt om Sammenhængen, maaske faar jeg mere at vide efterhaanden. Vi fandt dette Stykke af den i jeres Mark lige ved Hegnet." Han viste Joe Stumpen. „Kom, Jimmy," og uden at sige et Ord mere vendte han sig og gik.

Joe Parsons gik langsomt tilbage til Hegnet alene, som han begyndte at sætte fast. Men saa standsede han og holdt en Pæl i Haanden en hel Minut, før han satte den ned i Hullet, medens Blodet for op i hans Ansigt, indtil det var ganske mørkerødt endog gennem den solbrændte Hud. Saa gik Pælen ned i Hullet med et vildt Kast, hans Læber dirrede af Vrede, og han sagde højt, skønt han var alene: For en Ulykke, jeg tror Fyren mente mig!"

Efter denne Morgenstunds Hændelser fandtes kun Vrede og Sorg og Beklagelse i de to Hjem.

„Jeg lafter dig ikke, min Dreng," sagde Faderen, gamle Josef Parsons, en høj, graahaaret Mand, „ikke en Smule. Hvem vilde vel ikke blive vred i dit Sted. Men det er saa kedeligt alligevel; for i alle de 40 Aar vi har været Naboer, har der aldrig været os et ondt Ord imellem, og jeg har været saadan lidt ensom, lige siden Harmon døde for ti Aar siden."

Og nu dressérede Joe sine Stude med mørk Beslutsomhed. „Jeg vil hellere miste et helt Aars Arbejde end lade ham gaa af med Sejren nu," sagde han til Sue.

Men næste Morgen lagde Sue Mærke til et saa besynderlig uroligt Udtryk paa sin Broders Ansigt, at hun straks spurgte: „Er der noget i Vejen Joe?"

„Jeg tænker, jeg er færdig med Stude og Vøddekørsel og det hele nu," svarede han. „Beetle er syg. Jeg syntes nok, der var noget i Vejen med ham i Gaar," vedblev han, „men i Morges kunde han næsten ikke rejse sig op."

„Hvordan viser Sygdommen sig, Joe?" spurgte Faderen.

„Som G i f t!" Det sidste Ord kom med stærk Eftertryk. „Det er, hvad jeg tror det er. Mine Stude var for godt indøvede; de var for farlige Rivaler. Og Hævnen er sød, siger man!" Han talte haardt.

Sues Ansigt var blegt, men hendes Øjne flammede.

„Du har ingen Ret til at komme med saadanne Beskyldninger mod Frank Steadman" — hun standsede pludselig.

Joe smilede ironisk. „Hvorfor fortsætter du ikke, Sue?" spurgte han.

Men Pigen forblev tavs. Hele Historien var uforklarlig.

„Grant Steadman synes vel sagtens, at han spiller et morsomt Spil med lige for lige; men tro bare mig," sagde han, idet han vendte sig bort, „hvis den Stud dør, skal Sagen blive undersøgt lige til Bunden."

Markedsdagen kom og gik nok saa behagelig. Steadman-Studene var omtrent de første paa Pladsen og gik hjem om Aftenen prydet med Baandene, der tilkendegav dem som Sejrvindere. Men hjemme i Parsons Mark kredsede den ensomme Bender rundt i en lille Cirkel omkring Træet, hvorunder dens lidende Kammerat, der stedse blev svagere, laa.

Næste Morgen kom Joe Parsons hastig ind og tog resolut Riflen ned fra Hylden.

„Vil du ikke vente lidt længere endnu?" spurgte Faderen ængstelig.

„Det er til ingen Nytte, jeg havde Dyrlægen her, og han sagde, den vilde dø, skønt han ikke kunde eller ikke vilde sige, hvad den fejlede. Jeg kan ikke holde ud at se paa det stakkels Kreatur. Den ser paa mig med saadan et lidende menneskelig Blik. — Jeg kan ikke holde det ud." Han gik tavs ud, og et Øjeblik efter hørte man Knaldet af Riflen med et skarpt Ekko gennem Dalen. Kvinderne hørte det og græd lidt. Beetle havde været saadan en Kælledægge.

Den ældre Parson greb sin Stok og sagde: „Jeg gaar ned og hjælper Drengen. Han vil have Maven undersøgt, eller en Del af den, tror jeg; han skal jo ogsaa have den begravet; jeg kan altid hjælpe lidt til," og den gamle humpede af Sted til Trods for Gigten.

Lyden af Skuddet var naaet tværs over Engen til Steadman Hjemmet. Grant hørte det, just som han var i Færd med at fodre sine egne Stude. Han vidste, hvad det betød, og den Skygge, der havde hvilet over hans Ansigt i de sidste Dage, blev dybere.

Præmien kunde for en Gangs Skyld ikke rigtig glæde ham, endskønt han siden Historien med Modellen havde gjort sin yderste Flid for at vinde. Han havde hørt om Beetles Sygdom og om Joe Parsons Bemærkninger, der sigtede til ham som den, der havde Skylden.

„Gid Pokker havde hele den elendige Historie," udbrød han efter en Stund af bitter Eftertanke, idet han samlede Spandene til sig og gik hen mod Engstellet.

Optaget af sine Tanker havde han ikke hørt de sig nærmende Fodtrin, og idet han vendte sig ved Skellet, forbavsedes han ved at finde sig Ansigt til Ansigt med Joe Parsons. Uvilkaarlig satte Grant sig i Forsvarsstilling; men Udtrykket i Joes Ansigt var ikke fjendsk.

„Grant," sagde han rolig, „vil du ikke følge med op i vor Mark? Der er noget, jeg vil vise dig."

Grant gav ham et hurtigt, skarpt Øjekast, satte saa Spandene fra sig. „Jeg vil gaa med dig," sagde han kort.

Paa en lille Tue nær ved den døde Stud sad den ældre Parsons, og ved Siden af ham Dyrlægen. Studen var skaaret op, og Maven og en Del af Tarmkanalen var blottet. Et Sted var Mavehinden meget opreven og en fremmed Substans vard synlig. Dyrlægen tog det op og undersøgte det. Grant Steadman gav et Udraab af Forundring og stirrede, som om han ikke kunde tro sine egne Øjne.

Det var jo virkelig den anden savnede Del af den itubrudte Model.

I et Par Minutter stod alle tavse. Imidlertid trak Dyrlægen to eller tre Splinter ud, der havde sat sig fast i den indvendige Hinde. „Jeg har undertiden fundet Kvæg med en mærkelig Lyst til at æde Brædde-stykker og gamle Sager," forklarede han, „men sædvanligvis gør det dem ingen Skade. Det er sjælden, de dør af det. I alle de tyve Aar jeg har praktiseret, har jeg kun kendt et Tilfælde foruden dette, hvor Kreaturet døde.

„Jeg vidste nok, Studene havde været i jeres Eng den Morgen, Grant," sagde Joe, „for jeg drev dem selv ud. To eller tre af Posterne var raadne og de laa væltede om og Traadene laa paa Jorden. Jeg rejste dem op, men ikke rigtig godt, for jeg havde ingen Redskaber med mig; men jeg havde ingen Anelse om, at Studene havde gjort nogen Skade. Jeg er bange, jeg kan aldrig erstatte dig den Model."

„Erstatte!" sagde Frank. „Det var min Del af Linien, der var falden ned, skønt jeg vidste ikke, den var saa daarlig, og derfor er Skylden min. Det er mig, der skulde betale dig for Studen."

Joes Blik gled tværs over Engen hen til, hvor den store, stærke Bender enligt græssede; den syntes ikke om at være saa langt borte fra Kammeraten. Havde der mon nogen Sinde været et saa smukt Par? Men Venskab —

Grant stirrede ned paa Stumperne af sin Model. Hans Tanker vare ogsaa travle. Saadan en Mængde Arbejde, han havde lagt paa sin Opfindelse. Men hvor havde han savnet det gamle Venskab med Joe.

Han vendte sig, og to stærke, haarde, solbrændte højre Hænder omsluttede hinanden saa fast, som skulde de aldrig skilles mere. Og saaledes blev den første Krig mellem de to Familier, skarp og bitter, som den havde været, for stedse sluttet.

Uhr og Kjæde for en Dags Arbejde.

Gutter og Piger! Vi vil sende Eder et Nikkelpletteret Uhr og Kjæde for at sælge 18 Pakker Bluine—den bedste Blaaning for Vask i Verden—for 10c Pakken. Send Eders Adr. og vi sender Bluine portofritsamt stor Præmieliste. Ingen Penge forlanges.
BLUINE CO., Box S., Concord Junction, Mass.

FRU OLSEN'S
TRADE MARK
VÆRDIFULDE SALVE.
Brugsanvisning. Smør lidt paa en indnedlap og læg paa saaret.
Sælges hos
FRU OLSEN,
97 W. 20. st. Bayonne, N. J.
PRIS 25c.

Fru Olsens Salve er udmerket for brandsaar, bylder, gamle saar, eczema, skjægsop, saare brystvorter og alle andre hudsygdomme.

Til enhver, som indsender 25 cent i Frimærker, vil vi sende Salven frit.

Er Du Døv? **Har Du Støi i Hovedet?**

Alle Tilfælde af
Døvhed og Tunghørthed
kan nu kureres
ved Hjælp af vor nye Opfindelse. Kun de, som er født døve, kan ikke kureres.
Surren for Ørene ophører strax.

F. A. Werman, Baltimore, Md., siger:
Baltimore, Md., den 30te Marts 1901.
Ærede Herrer: — Da jeg nu er blevet aldeles kureret for Døvhed, for hvilket jeg takker Deres Opfindelse, vil jeg nu give Dem en fuldstændig Beskrivelse af mit Tilfælde, som De kan bruge som De selv ønsker.
Omtrent for fem Aar siden begyndte det at suse i mit høire Øre og denne Susning tiltog stadig, indtil jeg blev aldeles døv paa dette Øre.
Jeg brugte et Middel mod Katarrh i tre Maaneder til ingen Nytte. Jeg søgte mange Doktorer og blandt disse de mest bekjendte Øre-Specialister i denne By. De raadede mig alle til at undergaa en Operation, og at denne blot vilde give mig midlertidig Lindring for disse frygtelige Susninger i Hovedet. Men endskjønt jeg undergik en Operation, vilde Hørelsen i det høire Øre være tabt for altid.
Da saa jeg Deres Avertissement i et New York Blad og skrev efter Deres Middel mod Døvhed. Efter at jeg havde brugt det et Par Dage og nøie fulgt Deres Anvisning, mærkede jeg at Støien og Susningen i Hovedet ophørte og idag, efter at have brugt Medecinerne i fem Uger, er Hørelsen i det daarlige Øre aldeles vendt tilbage. Jeg takker Dem af Hjertet og tegner mig
Med megen Agtelse F. A. Werman, 730 S. Broadway, Baltimore, Md.

Bort Middel hindrer dig ikke fra dit sædvanlige Arbeide.

Undersøgelse og Raad frit. **Du kan kurere dig selv hjemme for en ringe Pris.** Beskriv dit Tilfælde.

International Aural Clinic, 596 La Salle Ave., Chicago, Ill.

Symaskiner.

Billige Priser. **Gode Maskiner.**

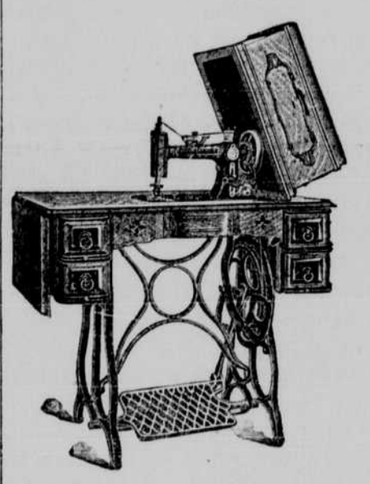

Vi ser os i Stand til at bringe vore Læsere nogle specielle Tilbud paa første Klasses Symaskiner, i Følge en Kontrakt, vi har med Fabrikanten af en af de bedste Symaskiner, der fabrikeres.

„Dansken" Nr. 1 er i alle Maader en god, solid og billig Symaskine. Den syr hurtigt, uden Støj, har 4 Skuffer og er af nyeste Konstruktion. Der gives 10 Aars Garanti paa Maskinen. Enhver Køber vil blive fuldt tilfreds med en saadan Symaskine, og skulde den ikke være tilfredsstillende, kan den tilbagesendes.

„Dansken" Nr. 2 er absolut den bedste Symaskine, der fabrikeres, og kan maale sig med hvilken som helst Maskine til langt højere Pris. Den har tillige den Fordel frem for „Dansken" Nr. 1, at den kan lukkes ned.

Træarbejdet udføres, efter Køberens Ønske, enten i Eg eller Valnøddetræ.

10 Aars Garanti.

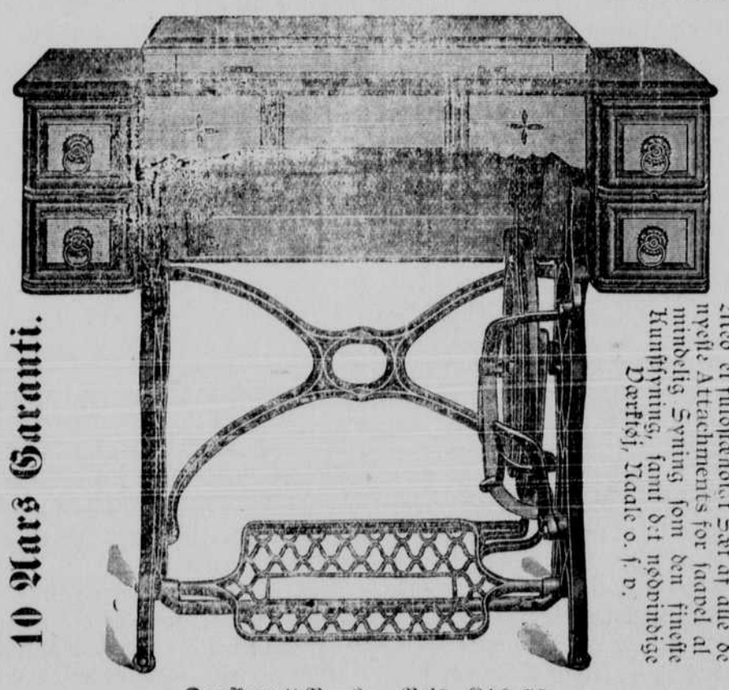

Med et fuldstændigt Sæt af alle de nyeste Attachments for haand at muliggjøre Syning som den fineste Kunstsyning, samt det nødvendige Værktøj, Naale o. s. v.

„Dansken" Nr. 2. Pris: $18.75.

Vi skal gerne besvare alle Spørgsmaal med Hensyn til disse Maskiner og give Oplysninger frit. Skriv kun til os og vi vil give nærmere Forklaring. Beløbet bedes sendt med Bestillingen.

Til ovennævnte Priser maa Køberenægge Fragten til deres nærmeste Jernbanestation. Fragten er 95 Cents for hver 500 Mil og betales ved Modtagelsen.

Til saadanne, som mulig tænke, at vi i k k e k a n levere Maskiner til de nævnte Priser, skal bemærkes, at enhver Køber, som ikke skulde finde Maskinerne i enhver Henseende som beskrevne, kan sende dem tilbage, og vi skal øjeblikkelig returnere det betalte Beløb samt Udlæg for Fragt etc.

Ærbødigst
Danish Luth. Pub. House.
Adr. „Dansken", Blair, Nebr.

Dr. Fenner's GOLDEN RELIEF
GAMLE SAAR, GIGT, NEURALGIE
ET PAALIDELIGT SPECIALMIDDEL MOD ALLE
BETÆNDELSER
Halsmerter, Hovedpine (5 Minutter), Tandpine (1 Minut), Udslet, Felons, osv. osv
Forkølelser, begyndende Feber, GRIP.
hjelp eder enhver ud- og indvendig Smerte fra 1 til 30 Minutter.
Hos Handlende. 50c Størrelse pr. Post 60c, Fredonia, N.Y.

Vi faaer 40 Pund krystaliseret Sukker for $1 samt ordre Kolonialvaret til nedsatte Priser. Værdifulde Formuler er sendes frit til nye Kunder. Send 8c Frimærker for vort Katalog, der beskriver vort store Lager og forklarer hvorledes De kan indsende Deres Bestillinger. Vi giver 16c Rabat paa denførste Bestilling, saa Kataloget ikke vil koste Dem noget. Mange Penge at tjene for Agenter. Warren Merchantile Co.
D. O. Importers & Jobbers, Chicago, Ill.

DON'T BE FOOLED!
Tak. the genuine, original
ROCKY MOUNTAIN TEA
Made only by Madison Medicine Co., Madison, Wis. It keeps you well. Our trade mark cut on each package. Price, 35 cents. Never sold in bulk. Accept no substitute. Ask your druggist.
INCORPORATED 1888